

İstanbul 34. Asliye Ceza Mahkemesi'ne,

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin "Türkiye Gazetecileri Hak ve Sorumluluk Bildirgesi"nde şöyle yazar: *"Gazeteci, mağdurun, güçsüzün, yoksulun, ötekileştirilenin ve 'sesini duyuramayanların' sesi olmakla yükümlüdür."*

Ben 25 senelik gazeteciyim. Ve mesleğimi hep bu sorumlulukla yaptım. Benim yerim ezilenlerin yanı, güçlülerin yanı değil. O yüzden bugün neden burda olduğumu çok iyi biliyorum.

Ayrıca yine aynı bildirmede şöyle deniyor: *"Gazeteci; halkın bilgi edinme hakkı uyarınca, haber alma, yorum yapma ve eleştirme özgürlüğünü kullanırken kendi açısından sonuçları ne olursa olsun, gerçekleri çarpıtmadan aktarmak zorundadır"*.

Çok açık ki, meslek etiğim bana sonuçları ne olursa olsun gerçekleri saklama, açıkla diyor. Benim yerim o yüzden gerçekler ve hakikatin yanındır. Ve yine mesleğimi 25 yıldır bu inançla yapıyorum.

Bildirgenin gazeteci olarak bana yüklediği bir sorumluluk daha var: *"Gazeteci; basın özgürlüğünü, halkın doğru haber alma, bilgi edinme hakkı adına dürüstçe kullanır. Bu amaçla her türlü sansür ve oto sansürle mücadele eder. Gazeteci, önce halka ve gerçeğe karşı sorumludur. Bu sorumluluk kamu otoriteleri ve işverenine olan sorumluluklarından önce gelir. Bilgi ve haber ile özgür düşünce, herhangi bir ticari mal ve hizmetten farklı olarak toplumsal nitelik taşır. Gazeteci, iletildiği haber ve bilginin sorumluluğunu üstlenir. Gazetecinin özgürlüğünün içeriğini ve sınırlarını, öncelikle sorumlulukları ile meslek ilkeleri belirler."*

Ben 25 yıldır bu ilkelere bağlıyım, bağlı kalmaya da devam edeceğim.

Benim nerede durduğumun anlaşılması açısından bu çerçeve önemli. Bu nedenle aktarma gereği duydum.

Dava konusuna gelince, doğrusu isterseniz, neresinden tutacağımızı bilmediğimiz bir dava ile karşı karşıyayız.

Ne yapmışız diye bakıyorum, suçlamayla bir bağlantı kuramıyorum. Oysa 25 yıl gazetecilik yapınca, olaylar arasındaki bağlantıları, ilişkileri hemen görmeyi ve hatta bağlamayı öğreniyorsunuz.

Bianet'te yer alan ve davaya konu olan haberimiz, iki meslektaşımıza, iki gazeteciye yani İzel Sezer ve Doğan Ergün'e 11 yıl 4 ay hapis istemiyle dava açılmasına ilişkin. Bu davanın nedeni de, beni de şikayet eden, Mustafa Doğan İnal'ın şikayetçi olması. Herhangi biri de olabilirdi İnal, ama bir özelliği var. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın eski avukatı. Yani kamuya mal olmuş bir isim. Üstelik Cumhurbaşkanı'nın avukatı olmasaydı da, bir avukatın, yargı mensuplarıyla rüşvet pazarlığı yaptığı iddialarının haber değeri olduğu çok açık.

Durum gazeteciler yönünden de farklı değil. Dünyanın her yerinde gazetecilere dava açılması haberdir. Hele de basın ve ifade özgürlüğüne önem veren ve demokratik bir ülkenin olmazsa olmazı olduğunu düşünen, bianet gibi kurumlarda, kesinlikle haberdir.

Peki biz bu haberi nasıl verebilirdik? “Cumhurbaşkanı’nın eski avukatı gazetecilere dava açtı” deyip bırakabilir miydik? Mesleki olarak söyleyeyim, asla yeterli olmazdı. Hatta bir gazeteci bu içerikte bir haberi, gerekçe ve arkaplan olmadan yayın yönetmeni olarak bana getirse, gazeteciliğinden şüphe duyarım, “haberini tamamla” derim. Haberin en azından, bu davanın neden açıldığı, meslektaşlarımızın ne sebeple duruşmaya çıkmak zorunda bırakıldığı ve yine meslektaşlarımıza 11 yıl ceza istenmesi için ne gibi çılgın bir suç işlediği sorularına, cevaplar vermesi gerekir. Biz de öyle yapmışız, haberde gazetecilere dava açılma gerekçesini yazmışız: “Cumhurbaşkanı’nın eski avukatı Mustafa Doğan İnal tarafından rüşvet pazarlığı yapıldığı iddialarının yer aldığı tweetlerin haberleştirilmesi”.

Tam da dediğim gibi işimizin gereğini yapmış, haberi tam bir şekilde, bütün unsurları ve arkaplanıyla da yazmışız.

Bu mudur suç? Mesleğimi hakkıyla yapmak mı?

Şikayetçi kişi ve iddianame savcısı, hakaret ve iftirada bulunduğumu söylüyor. Bakıyorum, okuyorum, inceliyorum, öyle bir şey yok! Bundan yüzde yüz eminim. 25 yıllık gazeteci hakaret etmemesi gerektiğini bilir çünkü. Meslek kurallarımız bunu söyler zaten. Ayrıca 2000 vuruşluk habere bakıyorum, tam beş kere “iddia” sözü geçiyor. Yani yargıda bulunmuyoruz, iddia edildiği gibi “iftira” etmiyoruz, sadece bu kişiyle ilgili böyle bir iddia var diyoruz.

Ceza almam isteniyor ama şöyle sağlam bir gerekçe yazılamamış. Çünkü hakaret ve iftira yok. O halde neden şikayet edilmişim/edilmişiz? Bu şikayet, basın özgürlüğüne yapılan bir saldırı ve basın özgürlüğünü yok etmeye yönelik kötü niyetli bir tutumun göstergesi, başka açıklaması yok!

Bu noktada kayıtlara geçsin diye yeni bir kavramdan bahsetmek istiyorum. Avrupa ve Amerika’da SLAPP diyorlar. İngilizcesi Strategic Lawsuit Against Public Participation. Türkçesine, “Kamusal Katılıma Karşı Stratejik Davalar” diyebiliriz. Tam açıklaması ise “güçlü kişi ve şirketlerin yargıyı suistimal ederek, eleştirel ifadeyi susturmak için açtıkları davalar”. Böyle daha anlaşılır oluyor. Aslında bakınca bu da tam bir SLAPP davası. Çünkü İnal, yıllarca gücün yanında durduğu için, o güçten kuvvet alarak, eleştirel ifadeyi susturmak için elinde topladığı gücü son noktasına kadar kullanmaya çalışıyor. Haberini yaptığımız İzel Sezer ve Doğan Ergün, İnal’ın şikayetiyle açılan davada, bir iki saat sonra, yine hakim karşısına çıkacaklar. Dün de iki meslektaşımız, yine aynı haber nedeniyle yargılandı, yine İnal’ın şikayetiyle. Yani gazetecilere zincirleme dava açıyor. Bunlar SLAPP davası değil de nedir, bunlar basını yıldırma girişimi değil de nedir?

Üstelik haberde “iddia” olduğunu söylediğimiz hususlar, bizim iddiamız da değil. Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın eski avukatı olan Mustafa Doğan İnal’a yönelik iddialar, bir kitaba konu olmuş, medyada ve sosyal medyada defalarca paylaşılmış ve yargı sistemine çoktan girmiş iddialar. Şikayetçi, yargının bağımsız işleyişine müdahale girişimi nedeniyle hakkında suç duyurusunda bulunulmuş bir kişi. Üstelik yargı sistemine girmesi, kamusallaşması ve bu ülkedeki her yurttaşın ulaşabilmesi anlamına geliyor. Ayrıca bununla da bitmiyor.

Yargıya müdahale ve rüşvet iddiaları, suç duyurusuyla yargıya yansıyor, iki gazeteci bu konuyu kitabına taşıyor, burada hemen söylemek isterim ki, bu iki gazeteci kitabı yazarken kendisine ulaşmak, iddiaları sormak ve görüş almak istiyorlar ama asla cevap alamıyorlar. Kendini iyi niyetle savunmak ve temize çıkmayı samimiyetle isteyen bir kişi, neden gazetecilere bir açıklama yapmıyor? Madem söyleyecek gerçekleri var, neden konuşmuyor? Neden sonuna kadar bekleyip dava açmayı seçiyor?

İki gazetecinin kitabına konu olduktan sonra Mustafa Doğan İnal'la ilgili iddiaları, İstanbul Milletvekili Ahmet Şık, sosyal mediasından açık açık Adalet Bakanı'na soruyor. Yine kapı duvar. Yine kimseden ses çıkmıyor. Biraz önce bahsettiğim meslektaşlarım haberi bu milletvekilinin sosyal mediasından edindikleri bilgilerle haberleştiriyorlar, sonrasında şikayetler... Ve davalar açılmaya başlıyor.

Tekrarlayayım, Cumhurbaşkanı'nın eski avukatının/eski çalışma arkadaşının bir suç duyurusunda isminin geçmesi, bir kitaba konu olması, bunun üzerine bir milletvekilinin bunu gündeme taşıyıp yeni delillerden söz etmesi, elbette haberdir. Üstelik sadece burada değil dünyanın neresinde olursa olsun ciddi haberdir. Bunu habere dönüştüren meslektaşların 11 yıla yargılanması da elbette önemli bir haberdir.

Başka bir nokta daha. Durum o kadar trajik ve komik bir hal aldı ki. Şikayetçi, avukat olduğu için hukuk yollarını çok iyi biliyor tabii. Ve hepsini uyguluyor. Şikayet etmenin, dava açtırmanın yanı sıra sitemizdeki haberimize de erişim engeli getirdi. Hatta bilebildiğim kadarıyla başka sitelerdeki kendisiyle ilgili birçok haberi de aynı şekilde kaldırttı. Net olmamakla birlikte kendi adı geçen bu konudaki 250 haberi yok ettirdiğini tahmin ediyorum. Oysa Türkiye Cumhuriyeti Anayasası Madde 28 "Basın hürdür, sansür edilemez" der. Bu haberlere erişim engellenerek, aslında sansürlenmiştir.

Erişim Sağlayıcıları Birliği'nin kararı göndermesi sonrasında bianet portalındaki haberi kaldırdık. Yani anlayacağınız şu anda bianet.org'da yer almayan bir haber nedeniyle yargılanıyorum. Olmayan bir haberle yargıldığım da kayıtlara geçsin istiyorum.

Şunu da söylemek isterim. Eskiden gazetelerde haberlere itirazı olanlar, düzeltme ve cevap hakkını kullanmak için açıklama gönderir ve gazete de bunu yayınlardı. Usul ve etik böyledi. Şimdi de aynı şey yapılabilir. Ama şikayetçinin bu şekilde davranmaması, direk suçlamalarda bulunması, derdinin basını susturmak, kendisi ile ilgili çıt çıkmamasını sağlamak olduğunu düşündürüyor. Ama basın susmayacak, çünkü varoluş sebebi ses duyurmaktır, susması yok olması demektir. Kendimizi de bu mesleği de yok etmeye niyetli değiliz, aksine tüm baskılara rağmen yaşatmaya kararlıyız. Çünkü bizim sorumluluğumuz ve hizmetimiz, güce ya da güce yakın durup kendince kendine güç devşirenlere değil, halka ve halkın haber alma hakkına karşıdır.

Yine trajik bir nokta daha. İnal'ın şikayetçi olduğu meslektaşlarım İzel Sezer ve Doğan Ergün'ün davası, demin de söylediğim gibi, birazdan başka bir salonda görülecek. Ya da başlamış bile olabilir. Ben de buradan çıkıp meslektaşlarımın yanında olacağım. Çünkü, yargılanan ben ya da Sezer ya da Doğan değil, gazeteciliktir. Mesleğimize sahip çıkmaya, ona sıkı sıkı tutunmaya devam edeceğiz. Aynı şekilde gazeteciler ve gazetecilik mesleği

cezalandırılmaya çalışırken, hem toplumun hem bizim hem de şikayetçi ve benzerlerinin, basın ve ifade özgürlüğünü savunmaya devam edeceğiz. Çünkü bu, tüm yurttaşların Anayasal hakkıdır. Hakkımıza sahip çıkacağız, başka yolu yok. Ne olursa olsun, gazeteciliği savunacağız ve basın özgürlüğü için var gücümüzle mücadele edeceğiz.

Sonuç olarak, üzerime atılı suçlamaları hiçbir şekilde kabul etmiyor, hepsini reddediyorum.